

НОВИ САД

КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНИ И ПРИВРЕДНИ ЛИСТ ЗА ДУНАВСКУ БАНОВИНУ

Број 23 | Главни и одговорни уредник ДУШАН ЧАМПРАГ | Краља Петра 3. | За власника и издавача одговара ДУШАН ЧАМПРАГ | Година X.

БРАЋО И СЕСТРЕ!

Будите свесни и од сада, као и до сада, великих соколских дужности. Ваши редови нека буду збијени, да се од њих, као од живог бедема одбију сви нападаји на соколску идеју и на државно и народно јединство. Поред вере у Бога, коју вам непријатељи соколске и југословенске идеје безразложно оспоравају, исповедајте свуда и на сваком месту и непоколебиво ваше соколско веровање: да наш народ, као целина, може најлепше особине свога духа испољавати само у Соколству и да само југословенска идеја може повести наш народ као целину, у заједницу Словенства и Човечанства.

С вером у Бога, у снагу нашега народа, у југословенску идеју, у државно и народно јединство, пођите и даље својом слободном вољом, на путу победе Истине и Правде, за добро Краља, Народа и Отаџбине. — З д р а в о!

Др ПАВЛАС
старешина жупе.

Неколико речи о Соколству поводом Соколске јавне вежбе у Новом Саду

У недељу 21 маја одржаће Соколско друштво у Новом Саду своју годишњу јавну вежбу, на којој ће наступити све категорије вежбача у своме потпуном броју. Дан јавне вежбе треба да буде за цео Нови Сад један значајан дан. Тога дана дакле само једном годишње хоће соколи да покажу резултат свог трудног годишњег рада, једном годишње треба цео Нови Сад да покаже колико се интересује за рад Соколства и колико воли ту своју најјачу културно-националну организацију.

Са зебњом у срцу очекују соколи дан свог јавног наступа али не из страха што су неспремни и што се боје да неће добро извести свој одређени програм. Нечег се другог они боје, а то је, да одзив грађанства неће бити онакав, какав они очекују, они се боје, да је слаб за Соколство и његов рад и да се не схвата довољно важност Соколства. Не треба крити истину и констатовати да је та бојазан често била оправдана. Већи део грађанства није показао Соколству пажњу, коју оно заслужује. Па то је једина награда Соколству за његов рад. Наше јавне вежбе од многих не бивају ни запажене. Соколство ипак не слаби и не малаксава већ и даље појачаном енергијом ради на своме програму.

Својим радом у прошлости а тако исто и у садашњости показало је оправданост и важност свога постојања. Прошлост Соколства је светла, оно је дало безброј националних радника и јунака, оно је било вредни и пожртвовани пијонир држав-

ног и народног уједињења. Постанак Соколства како код осталих Словена тако и код нас била је еминентна национална потреба.

Др ТОМА ЈОВАНОВИЋ
старешина Соколског друштва
у Новом Саду

Па зар треба данас доказивати потребу Соколског рада. Не, никако. Треба само изнети неке констатације.

Нема државе на свету а тако исто ни појединца на кугли земалској, који би могао снаћи се у данашњим приликама и бити задовољан. Па и код нас не може бити друкчије. Оставимо на страну све незгоде, неприлике и кризе око нас и о којима већ и мала деца говоре, не тражимо узроке свих данашњих недаћа ван себе већ у себи саме. Потражимо узроке

те физичке и моралне кризе у нама самима и отклонимо их из наших тела и душа. Ми морамо бити јаки и спремни за сваку како физичку тако и моралну борбу, тада ће нестати све незгоде и неприлике око нас. Сваки појединац мора бити физички и морално јак да издржи борбу и победи, јер пропаст појединца повлачи са собом и пропаст целине.

Рат и послератне тешке прилике уништиле су физикум и тиме живу снагу народа па зато и видимо одмах после рата како се велика брига и пажња указује физичкој култури тела. Телесне вежбе су после рата обавезне у школама свих народа, у Француској и Немачкој а тако и у другим државама отварају се високе школе за физичко васпитање, јер само здрав и јак човек је способан за рад, здравље и снага су услов сваког напретка. Словенски народ за свој препород имају Соколство. Вредност и снага Соколства почива на чињеници што се не брине само

за физичку културу већ и за морално васпитање свога чланства. Овде треба особито истаћи да идеал Соколског васпитања јесте телесно и морално јаки човек. Такав програм Соколства даје му предност над свим организацијама у нашој држави а тако исто и ван ње.

Програм соколског рада није фиксиран за свагда, живот је Соколски у непрестаном раду и променама, са појавом нових времена и прилика јављају се и нове потребе, рад бива све разноврснији и захтева нове снаге и енергије.

Дужност је свих друштвених слојева да учествују у Соколском раду свако по својој моћи и знању. Треба ближе приступити Соколству и упознати се са соколским радом и животом па ће Соколство постати још моћнија народна организација а резултати за добро и напредак народни бољи и већи.

З Д Р А В О!

Др Тома Јовановић
старешина.

СОКОЛСТВО, ВЕРА И ТИРШЕВА ЕТИКА

Ни у једном нашем народном покрету синтеза југословенске народне мисли и југословенског народног осећања није нашла изразитијег и одређенијег облика од југословенског соколства, које је никло из стваралачке снаге народне. Из народног духа и интелекта соколство се рађа као идеја и полази к остварењу оних народних циљева, који нису могли бити постигнути ни племенским, ни верским, ни сталешким, ни страначким настојањима.

Унутрашња снага соколског покрета, која је створила свест и уверење појединца о целини лежи у васпитном систему: у одређивању основних начела соколске идеје и у телесним вежбама, као средству за постизавање ове идеје. Телесно, морално и интелектуално соколско васпитање, као васпитни систем, својом идејом садржином и снагом успело је, да изнивише разлике намећу појединца, јер је оно једина основа, на којој се може изградити народна целина.

Соколски васпитни систем омогућио је да се на овој основи обухвати телесно, морално и интелектуално здрава етничка југословенска целина, без обзира на племенску, верску, сталешку или партијску припадност, јер решава национално питање.

Соколство у опће, па и југо-

Др ИГЊАТ ПАВЛАС
старешина Сок. Жупе у Н. Саду.

словенско соколство прихватило је из Тиршеве идеологије васпитни систем на подлози Тиршеве соколске идеје о телесном, моралном и интелектуалном васпитању. У овом соколском васпитном систему изражен је и однос према вери.

Југословенско соколство у духу Тиршеве соколске идеје на савезној скупштини одржаној 29 марта 1931 год. определило се у питању односа према вери јасно и одређено. Соколство као идеја слободе при-

знаје и слободу уверења и мисли свакога појединца, али тражи чување чистоте соколске идеологије. Соколство поштује свако верско уверење и осећање, јер сматра, да је вера најсветији део унутрашњег живота свакога појединца. Сваки припадник може слободно да извршава заповести и прописе своје вере и цркве, у смислу Тиршеве соколске идеје и науке сваки припадник соколске организације мора бити борац за истину и правду, за све што је добро и лепо. Мора настојати, да се свагда што више приближује највишој Истини и Правди, Доброти и Лепоти. У сврху постизавања овога идеалног циља свакоме припаднику соколске организације стоје на располагању и средства, која му пружа његова вера.

Однос између Соколства, као организације према вери у погледу питања једнакости вера, није изражен био само на главној скупштини Савеза Сокола Краљевине Југославије 29 марта 1931 год., него се мора сматрати континуитетом соколскога схватања, јер је постојао, од како Соколство постоји, а формулисан је и резолуцијом, донесеном на другом Југословенском Соколском Сабору дана 18 августа 1924 г. у Загребу.

Овако становиште Соколства у потпуној је сагласности и наређењима, садржаним у Уставу Краљевине Југославије. Према члану 11-ом Устава ујемчава се слобода вере и савести. Усвојене вероисповести равноправне су пред законом: Уживање грађанских и политичких права независно је од исповедања вере. Усвојене и признате вере самостално уређују своје унутрашње верске послове. Нико није дужан да своје верско осведочење јавно исповеда. Верски представници не смеју употребљавати своју духовну власт преко верских богомоља или преко написа верског карактера или иначе при вршењу своје званичне дужности у партијске сврхе. Исто тако ником није допуштено, да у богомољама или приликом верских скупова и манифестација у опште врши ма каку политичку агитацију.

Наш народ по својој верској уверењу припада разним верама, које у васпитном погледу имају и разна схватања и разне васпитне методе. Услед оваког размимолажења у схватању и методи, када би се усвојио васпитни принцип на искључиво верској основи, наш народ би имао толико разних етичких типова Човека, колико и вера имамо.

По соколском схватању реално Југословенство је интегрално уједињење и потпуно стапање свих етничких и моралних елемената наших у правцу изграђивања једне хомогене југословенске целине. Овај највиши национални и етички циљ не може се постићи разним васпитним методама разних вера, установа и организација, него само Соколском Организацијом, која за целокупан народ у телесном, интелектуалном и етичком васпитању има једнаку васпитну основу и једнаку васпитну методу изражену у васпитном систему на подлози

Тиршеве соколске идеје. Ово основно начело важи и према разним васпитним основама и методама разних вера, тим више, што припадник Соколске Организације може у потпуности исповедати своја верска начела и служити се у својој васпитању и свима правцима и средствима своје вере.

Према осталим гимнастичким друштвима, као што су немачки турнерски систем, шведски систем, систем француских гимнастичара, америчко енглески систем и систем ритмичких телесних вежба као искључиво теловежбачким системима, соколска организација прихватила је васпитни систем по Тиршевој соколској идеји зато, што овај систем садржи у себи интелектуално и етичко васпитање народа, средством телесне вежбе и што је систем словенског порекла.

Етичко васпитање по соколској идеологији оснива се на мисли израженој по Тиршу да никада, па ни најсјајнија прошлост не зајемчава народну будућност, него само здрава и радена садашњост. Оно има циљ, да сачува народ у оној свестраној чистоти, која не допушта, да народ изумре, и у здрављу телесном, душевном и моралном, као трајној и чврстој моћи која не дозвољава дегенерацију и назадаштво. Овај циљ се дакле постизава упоредним васпитањем тела и душе. Етичко васпитање соколско садржи у себи све оно, што је целокупном нашем народу од опште вредности, а соколски васпитни систем путем еволуције оплеменењује опће вредности у духу соколске мисли. Етичко васпитање по соколској идеологији није ограничено племенским, сталешким па и верским схватањима, није ексклузивно него опће, јер ово васпитање садржи у себи она етичка начела, која су заједничка и која припадају целом народу, а оплеменењује се по јединственој методи.

Соколски васпитни систем, по Тиршевој соколској мисли оплеменењује опћа етичка начела народа племенитим натицањем на подлози слободе, једнакости и братства као најчистијег демократизма, а имајући у виду савршенство унутрашњег живота и физичке снаге.

Свест о припадању целини изражена је у соколској етици и љубави, верности и оданости према Отаџбини и у пожртвовању и љубави према народу. Да би се ова начела могла у савршеном облику исповедати и спроводити, потребно је савршенство унутрашњег живота и физичке снаге, јер по Тиршевој соколској идеологији само у здравом и снажном телу може живети здрав и снажан човек и човек бистрога ума може извршити велика дела. Усавршавање унутрашњег живота постизава се по Тиршевој соколској етици добровољном дисциплином, развијањем осећања дужности и части. Начело друштвене солидарности мора бити засновано на осећању дужности, на пожртвовању, на сталном, истрајном и издржљивом раду. Слободна иницијатива, без самовоље, мора бити изражена одлучно и смело

и јаком вољом, храбро, искрено, отворено и трезвено и мора се заснивати на правичности, савесности и скромности. Оваком Тиршевом соколском васпитном методом постизава се врхунац Слободе, Братства и Једнакости, и вечни идеал Истине, Правде и Лепоте.

Ова соколска етика по Тиршевом васпитном систему није религија, јер не ствара соколску веру. Она ни у ком правцу

не дира у верска уверења својих припадника, нити их ограничава било ма у коме правцу, али ствара у њима веровање, да се начелом одабирања без обзира на племе, веру и стање, а у духу напретка, демократијама и социјалне правичности има створити југословенски тип културне целине, као средства за развој словенске културе на путу у човечанство. *Др Игњат Павлас.*

Величина и лепота соколског просветног рада*)

Драги брате, на данашњи дан, када прослављамо 100 годишњицу рођења нашег оснивача и учитеља др. Мирослава Тирша, мислим особито живо и искрено на Тебе, на све Твоје сараднике у Савезном просветном одбору и на све стотине и хиљаде соколских просветних радника по нашим жупама, друштвима и четама.

*Др. ВЛАДИМИР БЕЛАЈЧИЋ
претседник Просветног одбора
Соколског друштва у Н. Саду.*

Мислим на велико пожртвовање свију вас који носите светлост националне соколске просвете по свим пределима наше крајине и велике земље и међу све слојеве нашег народа, да буде у тој светлости красота домовине још већа и душевност Југословена још лепша и још скуповенија.

Ви сви ходате правим путем, који нам је оставио Тирш, откривши нам својим генијем високе и далеке циљеве највећих и најсјајнијих идеала свију Словена: братску љубав, неуморну радиност, јуначку националну свест, за сваку жртву спремно борбеност, племенитост душе и витештво значајева. А изнад свега љубав према народу и према отаџбини, љубав према читавом Словенству!

Сви идеали нације наши су идеали, сви напори свих поштенних, пожртвованих и радних грађана наши су напори. Светле традиције из давне прошлости носимо Соколи у својим грудима, на дубоком дну својих срдаца те их предајемо својим радом и животом данашњој генерацији, да их ова очува, и повеличане и прочишћене у

*) Ово писмо упутио је први заменик старешине Савеза СКЈ брат Е. Гајгл претседнику СПО брату др. Владимиру Белајчићу приликом стојећег обележја Тиршевога рођења.

себи примени на своју добу те их онако сливене са карактером народне душе преда онима који долазе иза ње.

Тако живи Тиршев дух у делу, народу и идеалима од првих почетака соколског покрета све до дана данашњег, а од овде даље мора да живи у соколском раду и животу у будуће векове...

Нема живота без рада, а нема плодова соколског рада без братске љубави!

Има још много и много овакових који нас не разумевају, многих и многих који спречавају наш рад, који не могу да схвате одушевљење са којим стотине хиљада Сокола по читавом словенском свету улажу сву своју моралну и физичку снагу у спровођење васпитних задатака Тиршеве величанствене твореване. Ви, соколски просветари у најужој вези са свим нашим техничким органима, стојите непоколебиво на становишту Тиршеве науке, да треба народу дати што имамо у себи најлепшег, најбољег и најплеменитијег, јер знадете да правда, лепота и истина побеђују успркос свему.

Ви сте градитељи величанственог храма свесловенске културе, ви сте војници и витезови словенске самобитности, просветне и политичке заједнице свих Словена. Многи од вас можда нити сам не зна, у како је великој и вавредној служби своје нације. Историја ће нашем раду дати ону цену и оно признање, које дан данашњи не може и не зна да даде.

Срећни ви који стојите на бранику националне свести, који високо дижете заставу чистоте, благородности, величине и поноса народне душевности и њезиног огромног таласања у бесконачне ширине!

Здравље читавог народа у соколском духу порушиће сваку препреку његовог развоја и напретка, то здравље ће једино спасти сваку нашу душу, која живи било у моралном било у физичком ropcтву.

Срећни ви — лечници народа — благо вама!

Овако ја данас мислим на Тебе, драги брате мој, и на сву браћу, на све сестре широм домовине наше, који сте идеалан рад на соколском просвећивању нашег народа преузели на себе као први и најглавнији задатак свог живота.

Хвала вам свима у име народа и братски вам позив на неумањену енергију у продуктењу таквог рада.

Слава Тиршу — Теби и свима мој братски поздрав!

Здраво! *Е. Гајгл.*

ЗАДАЦИ СОКОЛСТВА У САДАШЊОСТИ

Тирш је основао Соколство пре 70 година као организацију за телесно васпитање, знајући да се јачањем мишића и уопште тела челичи такођер дух и воља. У томе је било главно значење Соколства у његово доба. Тиршеви сарадници знали су у каквом су тешком положају Словени, али им није падало на памет, да се и властитим радом, и властитим напоном може постићи побољшање прилика. Временом је Соколство васпитало генерације које су извојштиле и Чехословацима и Југословенима политичку слободу.

ВАСИЉКА РАКИЋЕВА
начелница Соколског друштва
у Новом Саду.

али народ и држава остаје. Ради тога Соколство, додуше, допушта критику, чак је и само износи, али она не сме разарати, већ мора настојати да се прилике поправе. Државу не смемо рушити, него је морамо изграђивати и јачати. Имамо кућу, сад је морамо улепшавати да живот у њој буде угодан.

3) Даљни важан задатак југословенског Соколства — у већи са пређашњим — јесте у томе, да у свима деловима нашега народа будимо разумевање за разлику које у нашем народу постоје. Хисториски су разлози што се делимо на Србе, Хрвате и Словенце, хисториски су разлози што припадамо православној, католичкој, муслиманској, евангеличкој вери. Наше настојање пак мора да иде за тим да се заиста свесно држимо начела „брат је мио које вере био“. Нека већ једанпут престану да Словенци, Хрвати и Срби, вуку сваки на своју страну! Гледајмо већ сви у будућност југословенску, осећајмо и сматрајмо већ данас да смо јединствен југословенски народ! А коначно сматрајмо да буде југословенско народно јединство постигнуто тек онда, када буду доведени у коло југословенско и браћа Бугари.

4) Да се не цепкају народне силе, него да се рад по могућности — а нарочито на селу — концентрише, ставило си је југословенско Соколство као свој битни задатак подизање сељака и необразованог и материјално и хигијенски.

5) Напокон, нарочито у данашње доба кризе, потребно је да све више подвлачимо социјалну ноту Соколства: да помажемо беспосленој браћи, да се за њих код браће послодаваца бринемо за рад и т. д. Па и брига за социјални положај нараштаја и деце не сме да нам буде туђа.

6) И ако имамо још много других мањих, а ипак врло важних задатака, истакли смо у главним потезима најкрупније. На те задатке морамо мислити кад смо у соколским круговима, а не смемо их заборавити ни онда, кад смо изван соколских кругова. Сетимо се њих и у приватном животу.

Др Макс Ковачић.

ЈОВАН ТОТОВИЋ
начелник Соколског друштва у
Новом Саду.

Али задатак Соколства тиме још није био завршен. Према сведочанству најбољих познавалаца Соколства и Тиршевих списа, Соколство је организација, која остајући, додуше на основама датим му од Тирша, — ипак је толико еластична, да се може увек прилагодити приликама и потребама новог доба. На тај начин добива Соколство увек нове задатке, које можемо у замецима наћи већ код Тирша. Ти задаци у његово доба још нису били актуелни, те су ради тога остали у позадини, па се нама чини да су сасвим нови.

Који су дакле главни задаци, које садашњица налаже Соколству?

1) Остала му је — природно — у првом реду дужност да телесно васпитава своје припаднике, јер је свесно да још увек вреди она стара пословица „здрав дух у здравом телу“. До браће и старата техничара стоји да начин провађања ове дужности буде у складу са резултатима и тековинама медицинске науке.

2) Није потреба — а не би ни паметно било — да затварамо очи пред реалношћу: прилике код нас нису још никако сређене. Али ако је наша отаџбина саграђена са неизмерно много жртава — и материјалним и у крви — те како смо свесни и знамо да је нашем народу осигурана будућност само и једино у нашој држави, то ми Соколи, унаточ свих неприлика које код нас постоје, морамо бити њени конструктивни елементи. Режији су пролазни,

Југословенска мисао.

Југословени ступају у историју доласком из своје закарпатске прадомовине на Балканско полуострво подељени, истина, у многа племена, али као етнографски јединствен народ: јединствен по крви и раси, по једном словенском имену и језику, по истом веровању и обичајима, по једнаким потребама и животним условима, и по једнаком друштвеном уређењу. Сви су унутарњи, објективни, предуслови били ту да етнографски јединствени народ у својој новој отаџбини убрзо оствари и своје политичко јединство, али зла коб је одредила друкчије. На несрећу своју, сместили су се Југословени овде на највећој историјској ветрометини, на раскрсници два света, Истока и Запада, на раскрсници два утицаја, источног и западног, на раскрсници где су се сукобљавали многи интереси. И тако се десило да је етнографски јединствени народ, уместо једне, одмах почео да пише две, и више историје. И док су други сретнији народи примили хришћанску веру, цивилизацију и културу из једног извора, наш народ их добије из два: источни део паде под утицај Византије и Истока, док се западни део приклони Риму и Западу. Одатле подвојеност у писмености, књижевности, друштвеном уређењу и државној организацији, уопште у целокупној материјалној и духовној култури. Све је то имало кобних последица које још и данас осећамо, и за које ће још дуго времена требати да их из нашег живота сасвим избришемо...

Међутим, иако је тако наша историја ишла у раскорак, у два супротна правца, свест и осећај јединства, тежња и воља за јединством живе у нашем народу, током целе историје, у свима крајевима и код свих племена: од Љутовца Посавског, Цара Душана Силног, Твртка I, Лацковића и браће Хорвата, грофа Ђељског, Његова књаза Михајла и све до наших дана. Час у једној час у другој покрајини почела су се стварати средишта са тежњом да политички уједине цео народ, али увек без трајног успеха.

Још јаче него на пољу политичком, манифестује се свест и осећај јединства и тежња за уједињењем на пољу књижевном. Сви наши књижевници свију времена, покрајина и племена, свију имена и вера, у својим многобројним делима јасно изражавају ту свест, тај осећај и ту тежњу.

С тим живим осећајем, с том живом тежњом за уједињењем улази наш народ у XIX век, у век буђења националне свести у политичком смислу. И то буђење обухвата наш народ као једну националну целину. Јер, и Славеносербство Доситија Обрадовића, и Српство Вука Караџића, и Илирство Људевита Гаја, и Славохерство грофа Јанка Драшковића, и Словенство Меде Пуцића, и Хрватство Анте Старчевића јесу манифестација унитарне југословенске мисли под разним имени-

ма. Међутим, у томе низу најизразитија манифестација унитарне мисли под југословенским именом јесте она која настаје непосредно из Илирског препорода.

Никада није Југословенска мисао била тако близу остварења као у четвртој деценији XIX века. Српски Сабор у Срем Карловцима пружа руку Хрватском сабору у Загребу а овај је оберучке прихваћа. Са Цетиња Владика Раде, из Београда кнез Александар Карађорђевић, из Загреба бан Јелачић, са свију наших страна многи знани и незнани улажу све напоре да доведу југословенску унитарну мисао до победе. Слога Срба и Хрвата на бојним је пољима крвљу запечаћена. Али, непријатељ је био јачи; слоге није било до краја, и Југословенска мисао би потиснута, али не и побеђена.

Носилац Југословенства, југословенски пророк постаје владика Јосиф Јурај Штросмајер; и његова десна рука, југословенски идеолог Фрања Рачки. Штросмајер је Југословен свом топлином свога жарког срца, он је Југословен свом снагом свога великог ума. Он је Југословен и као политичар у свим својим политичким акцијама, нарочито у акцији с Кнезом Михајлом, као и у својим борбеним говорима. Он је Југословен и као духовни пастир у својим дивним пастирским посланицама и проповедама; он је Југословен и као мецена. Његова Југословенска академија знаности и уметности, његова Галерија слика и његово Свеучилиште у Загребу вечни су докази његовог Југословенства. А најдирљивији међу њима је велелепна катедрала у Ђакову, коју посвећује „Вјери у Бога, слоги и љубави народа свога“...

Али, без уједињења нема јединства. Настају тешка времена неразумевања, сукоба, узајамних борби и свађа унутра, настају времена притиска и прогањања споља. И опет се морала потоцима крв пролити. И сад се пред нашим очима појављује светао лик великог Краља Петра Ослободиоца, пред наше очи излазе страшне муке и патње, сузе, вешала, очај; и језива албанска Голгота. Али пред наше очи излазе и херојски подвизи, јуначки напори и настојања, и тешка борба многих знаних и незнаних јунака. Свима тим жртвама, трудбеницима и борцима, имамо захвалити да је, напокон први пут откока постојимо, дошло до уједињења.

Па и сада, када смо већ били достигли своју политичку меру, своје национално ослобођење и уједињење, наставиле су да дејствују последице дуалистичког развитка наше историје. Племенска мисао почела је опет да се хвата у коштац са националном мисли; опет су настала неразумевања, племенске свађе и препирке. Почеле су опет да се истичу локалне традиције и историјске предрасуде, а нарочито лажне племенске светиње, па је већ изгледало да ће југословенска

унитарна мисао опет бити потиснута и то за увек.

Али, тада, можда у последњи час, јави се одлучна и јака воља, која једним замахом заустави процес распадања, позва све југословенске народне снаге на окуп, и удари чврсте, вечите темеље Југословенској мисли потпуног политичког и духовног јединства. Као Спасилац и Отац домовине, појави се на попришту херојска личност узвишеног нашег Краља, и међу првима који ступише под високо уздигнуту у Његовој руци југословенску заставу, бесмо ми, Соколи, од вајкада стални и непоколебљиви борци Југословенске мисли.

РАД СОКОЛА НА КУЛТУРНОМ ПОДИЗАЊУ НАРОДА

Пре смо се одушевљавали соколском одором и снагом мишића, истичући латинску: у здравом телу, здрав дух, јер смо се журно спремали за ослободилачке ратове. Данас Соколство има шире поље рада, јер треба да буде не само јачање тела, већ скуп врлина, пример рада и дисциплине, огледало правичности, народна снага и здраво потомство и рат болестима. Соколство треба да освети, препороди расу и да народ упуту на боље путеве. Колико Соко има да ради на физичком напретку, толико исто има да дела и на моралном подизању. Он мора да упали истинску буктињу просвећивања и да Соколовим погледом уочи све оно што је добро, а да одбаци што не ваља.

Соколство треба да буде учитељ организовања, јер бити неорганизован значи не бити способан за живот.

Обично смо наклоњени да кажемо повишеним тоном: нација или народ, а ако смо занесенији ми говоримо о нацији од 14 милијона. Међутим треба мислити о већини тих милијона, који живе патним и неорганизованим животом притиснути бедом, немаштином и незнањем. Ту по тим забаченим селима Соколство има широко поље рада. Ту треба да освежава, упуњује и да попуни ону празнину, која вечито зјапи између школе и незнања. Ту Соколство може да спреми људе за живот и за борбу против тешкоћа у животу. Зар ти људи немају право, бар на мали део благостања културе и просвете? Зар немају право, да се огреју на пуном сунцу народног напретка? Ми смо дужни да увек мислимо на будуће пионере народног напретка.

Соко-учитељ. Он је тај, који ће оживотворити наше замисли, он је тај који треба да подиже, учи освешћује и да ствара. И још нешто: он треба да ради не само на Соколству и просвети него и на оснивању задруга. За тај рад потребно је одушевљење без кога се не да ништа замислити. Одушевљење шири крила делатности, задахнује новом снагом, опија успехом и сврхом добра и истине тих тежких човекове среће. Без одушевљења нема успеха, одушевљење покреће сав наш живот, подизање, напредовање; одушевљење рађа

И када овако пролазимо нашом историјом, света нам је дужност да свима борцима пропагаторима, носиоцима, весницима и пророчица Југословенске мисли у души својој одамо вечну захвалност, а срца своја издигнемо, очи увремо и животе своје ставимо на расположење Ономе, који је гаранција, оличење и симбол нашег јединства, који је чувар Југословенске мисли.

Њему, нашем дичном Краљу Александру I, од срца Соколски: Здраво!

Нашем милом Старешини, нашој узданици, нашем Краљевићу: Здраво!

Фрања Малин.

уметност и науку и мртве ствари оживљује и упуњује их у акцију ради добра човека; одушевљење је неугасиви жар нашег срца, што светли и загрева, да се стварају велика дела: одушевљење не да, да људски осећаји замру у зама, не да да се спутају крила наших прегнућа, већ нас попут доброга војсковође будри на истрајност, а Соколство мора бити и одушевљено и истрајно и све са крајном сврхом за добро и напредак.

У нашим душама има тако много жеља, да овај тежак живот обратимо на боље. Да то изведемо потребна је акција. Организација наша мора бити чврста и она треба да обухвата цео народ. Онога дана, када Соко буде имао све замахе по својој вољи и када ту буде цео народ, тек тада ће његов успех бити потпун.

Соколски рад мора да буде одушевљен, задахнут истинским жаром рада а спровести га могу само убеђени људи.

Није довољно рећи нашем човеку: слободан си у слободној земљи, ради и развијај се. То није довољно ни просвећеном човеку, поготову није сељаку. Као што је потребно дете водити за руку да не падне, тако је исто потребно и непросвећена водити. Енглеви сматрају за мудрост знати управљати животом. Још дуго треба да се развијамо, док нас искуство не научи тој истини, јер још не знамо да се користимо туђим искуством.

Кадгод се окупе Соколи у вежбаоници, ја размишљам о нашем запуштеном селу и бедним сељацима па помишљам када ће једнога дана школа и Соколство имати толико снаге, да беду уклони и да постане господар њихове среће. Јер беда убија у сељаку достојанство човека, спутава његове способности и морално га убија.

Како наше село нема доста интелигенције тежки рад на подизању села и сељака може да спроведе само Соко-учитељ.

Соколство треба да негује све врлине, како код омладине и појединаца, тако и код маса. У првом реду истину, правду, хуманост, отменост мисао за лепо, како је све то обухваћено једном речју: чојство.

Чојство треба да буде камен темељац наше зграде, оно мора бити прва реч нашег стварања

у толико више и у толико пре, што ми данас формирамо јединствену нацију и исправљамо грешке предака, те упуњујемо живот, бачен недељима наших непријатеља, на прави пут.

Ако смо песмом тражили слободу, а оружјем створили је, одржати је можемо снагом мишића; топлином срца, величином истине, одушевљењем и смишљеним и истрајним радом.

Батрић Марјановић.

* Желудчани и катар црева спречите или оздравите најлакше ако редовито пијете Раденску лековишту воду.

Скупштина Историског друштва у Новом Саду

Под претседништвом професора Универзитета г. Станоја Станојевића, ових дана је у свечаној дворани Мушке гимназије одржана пета редовна скупштина Историског друштва у Н. Саду. Поред великог броја чланова из Новог Сада и са стране, скупштини је присуствовао као гост г. Душан Јакшић, начелник Просветног одељења Краљевске банске управе Дунавске бановине.

Пошто је претседник госп. др Станоје Станојевић отворио скупштину и поздравио присутне, секретар Историског друштва г. др Димитрије Кириловић поднео је опширан извештај о раду Друштва у прошлој пословној години. Тај рад се готово искључиво састојао у публиковању Гласника Историског друштва. Опште финансијско тешко стање осетило се у јакој мери и у Историском друштву, због чега је било присиљено да одустане од рада у другим правцима. У минулој пословној години Друштво је објавило 3 свеске свога Гласника, свега дакле досад 13 свезака. Четрнаеста свеска, која је у штампи, биће цела посвећена историји града Новог Сада од најстаријих времена до данас. Од 1000 комада, колико је примерака штампано од сваке свеске, није се продавало ни половину; а од преко 4000 основних школа само у Дунавској бановини претплаћено је било на овај једини историски часопис Дунавске бановине свега 20 школа из целе државе.

У прошлој години умрли су ови чланови Историског друштва: Лазар Богдановић, из Осека, Радмила Петровић-Радојичић из Београда, др Лазо Томановић из Херцеговог, др Јаржи Полива из Прага, Влада Букичевић из Сомбора и Василије Јојкић из Турције. Г. Бошко Вукичевић, градски сенатор из Сомбора, поконио је Историском друштву рукописну оставину свога пок. оца Николе Ђ. Вукичевића, под условом да се она уступи на преглед у научне сврхе свима које буде интересовала. Тешке материјалне прилике Друштва присиле су управни одбор, да већ једаред смањени хонорар писцима, поново смањи и то за расправе на 480— д, а за грађу на 240— д, по штампаном табаку. Друштво је примило у прошлој години на име помоћи од Дунавске бановине 35.000.— д,

Града Новог Сада 4980— д, Града Панчева 1000— д, манастира Гргегега 2000— д Салдо благајне на дан 31 марта т. г. износи 3.267.87 д. Пошто је скупштина примила на знање извештај надзорног одбора, дала је разрешницу и управном и надзорном одбору. Затим је извршено проглашење нових чланова. За почасног члана је проглашен Михаило Пупин професор из Њујорка, за утемељаче-добротворе манастир Гргегег и г. Алимпије Паповић из Новог Сада, за редовне чланове проглашени су: др Игњат Павлас из Новог Сада, Јован М. Јовановић из Београда, др Драгослав Страњковић, др Васо Чубриловић и Зорица Симић из Београда, др Јован Латинчић и др Владан Јојкић из Новог Сада, Ђорђе Стратимировић из Беча.

Кошење литије у Н. Саду

У четвртак 25 маја о. г. о Спасову дну по светој литургији ако време дозволи у Св. Бурђевском Саборном храму носиће се спасовданска литија.

Опход полази од Саборне цркве улицом Николе Пашића, Трг Књегинје Зорке до крста, уликом Ј Суботића, Св. Милетића, Кр. Петра до крста и од крста у Саборну цркву.

ПОЗОРИШТЕ

За нашу позоришну публику имају дела г. Нушића привлачну снагу; на свима претставама његових комедија позоришна дворана је препуна публике, што је за наше новскадске прилике не баш чест случај. Најновија комедија г. Нушића која је тек ових дана уопште стављена на репертоар, његова двочина шала „Београд некад и сад“ приказује је уз велики успех и на нашој позорници сада у прошлој недељу а поновљена у четвртак. И ако садржајно ова комедија далеко заостаје иза осталих Нушићевих комедија, ипак препуна шала и вицева на рачун савременог живота и наших друштвених настраности, има успеха код публике. На нашој позорници главну улогу одлично играо г. Савић; исто су тако добро и гђе Динић, Левак, Миљуш и Николић те гца Ферари и г.г. Левак, Миљуш, Динић и Алмажановић.

На репризи „Последњег лорда“ гостовао је наш признати уметник г. Драгољуб Сотировић, чију је заиста високоуметничку игру било уживање гледати. Г. Матић био је као и увек одличан; свесно простудираним улогом и природном игром дао је кабинетску креацију. Гђа Миљуш је играла са много љупкости и темперамента, а исто тако је био добар и г. Миљуш, као и сви остали у епизодним улогама.

Одзив публике на свима претставама је врло леп, те је заиста штета што овогодишње гостовање не траје дуже.

Трупа у понедељак 22 о. м. одлази у В. Бечкерек на гостовање; уверени смо да ће трупа својом одличном игром испунити очекивања бечкеречке публике, која такође жељно очекује наше позориште.

НОРМАЛИЗОВАЊЕ НАШЕГ ПОЛИТИЧКОГ ЖИВОТА

Непобитна је чињеница да се све више побољшавају и санирају политичке прилике у нашој држави и да се наш унутарњи политички живот нормализује. Последице таквих политичких прилика јасно се изражавају у позитивним резултатима коначног учвршћења нашег државног и народног јединства.

Наш народ преживљује сада важан унутарњи државни препород. После многих и горких искуства дошло се на послетку ипак до таквог стања и такве могућности, да се и партиско-политички наш живот развија на новој и солидној основи. Нове наше политичке странке стварају се на новим и модерним принципима демократије и на широј југословенској основи.

Приступа се изграђивању нашег новог партиског живота; но при томе морамо за полазну тачку узети исправно и солидно схваћене народне потребе. Ове ће се моћи остварити само онда, ако наше политичке странке буду инструменти правог расположења народних маса и ако буду прави израз народне воље за опште послове.

Сваком члану народне заједнице треба дати могућност да својим учешћем у раду појединих партиско-политичких организација суделује и у општем народном раду, те да тако има утицаја на решавање општих државних и народних послова. Потребно је пре свега чланове народне заједнице и друштва васпитати, да правилно и правично схватају опште и народне потребе и да тако буду у стању исправно стављати у склад интересе и тежње појединаца са интересима и тежњама друштвене и народне целине.

За наш политички живот потребан је здрав дух политичког конструктивизма, а без тога конструктивизма нема и не може ни бити успешне народне и државне политике. Са задовољством пак можемо констатовати, да се у нашем политичком животу тај дух конструктивизма све више развија и да се и формирање нових наших политичких странака креће у томе правцу.

Уз високи степен националне свести наш народ је свагда био политички толико зрео, да је и у најтежим тренуцима знао да изабере прави пут, све и када се нашло таквих политичара и странчара који су га својим наопаким радом хтели и могли одвести на страну.

Сада смо већ кренули новим путем у политици, свесни да је народна и државна целина потребна пре свега и изнад свега ради самог обезбеђења народног напретка и опстанка и када је идеја народног и државног јединства усвојена од најширих народних слојева, без обзира на пређашње партиско-политичке подвојености, онда наш народ хоће да му само у оквиру тога јединства буде обезбеђена сигурна и лепша будућност.

Нове партиско-политичке групе дакле морају да се изврше само на основу ових принципа пуне неприкосновености народног и државног јединства, јер ће се само тако моћи водити успешна народна и државна политика. Нове странке не могу се више формирати ни на племенској ни на верској нити на регионалној основи, јер такво сепарирање неће више ни народ да прихвати и подупире.

Може бити разлике, у начелним и програматичким питањима, може у тактичким схватањима бити разлике и подвојености међу појединим странкама, но интерес народа и државе мора свима бити прва и најважнија, полазна тачка рада и стварања. Партиско-политичко груписање не може и не сме бити такво да се развије политичка и страначка распојасаност и лажни демократизам, који воде расулу и напосе грдне штете народу и држави.

Ако желимо среће, напретка и благостања народу и држави, морамо добро да отворимо очи, морамо се поучити на горком искуству и на примерима других, те промишљено и трезвено одредити своје политичко схватање и опредељење, јер само тако ће се моћи доћи до коначног нормализовања нашег политичког живота. М.

Нови Сад без зеленила, без паркова - Каменички парк

Нема тога старијег Новосађанина, који се не разжалости кад пређе у Каменицу и сврти тамо, где је негда постојао парк. Пре само 15 година постојао је на месту, где су сада само трагови његови, један узоран, лепо украшен и одржаван на простору преко 60 јутара парк. То је било поред Ликозе и Транцамента омиљено излетиште и шеталиште Новосађана.

Сама Каменица није била излетиште само Новосађана, него је она била и наша предратна једина ваздушна бања за целу Војводину. У њу су свраћали и боравили преко лета и многи наши великани, то је место и забрао Змај Јован Јовановић за своје пребивалиште пред своју смрт, која га је ту и задесила, те га је Каменичка земља и покрила и њега и нашег славног сликара Новака Радоњића, Лаза Костић је исто радо

долазио у Каменицу и ту боравио поред многих виђених породица, који су Каменицу бирали за своје летње боравиште.

Да је Каменица имала толику моћ привлачности, поред њеног изванредног положаја на Дунаву, доприносио је без сумње највише тај на далеко чувени Каменички парк. Пре рата у Каменицу су долазили у његов парк излетишници из Србије са специјалним бродом. А данас је само сретан случај што је киша падала, кад је излетишничка лађа изненађења приспела у Каменицу те се тако успело, да га не виде и не оду још разочаранији својим кућама, јер знамо да је међу њима било и таквих који су и пре рата учествовали на излету у Каменицу и жељни били да га опет виде и уживају у њему.

За предратни Нови Сад, за прилике и потребе тадашњих Но-

који делују као мале сисалке и дају осећај пријатне масаже. *Раденска лековита вода* очисти сву устну шупљину од масти, која се код јела накупила. Осим тога *Раденска лековита вода* пријатно освежи и охлади уста. *Раденска лековита вода* је тако јефтина, да је може свако купити. Захтевајте је код вашег трговца.

Стовариште и продаја: Арнолд Хофман, Нови Сад, Футошки пут 37.

восађана било је доста паркова и излетишта. Парк код суда био је већи а и богатији са дрвима, била је Ликоза поред Дунава са петроварадинске стране и парк код градског купатила последњих година пред рат, са Каменичким парком то је било и доста и може се рећи, да је за оне прилике и схватање онога времена било и сувише.

Данас када видимо, истина не код наше градске управе, него код управа других градова спознају, да су зеленило, дрва, насади и паркови једна насушна потреба човека, иста таква потреба као вода и храна. Када видимо да се свим силама други градови труде и уз велике жртве да томе и удовоље и код нас и на страни, ми видимо да наша градска управа на томе пољу није урадила ништа, не само да није урадила ништа, него је допустила да и оно што је било не унапреди, прошири, него по могућности још и сузи. Нисмо нигде чули у дебатама градских отаца и сената код толиких ситних проблема са којима су се бавили ни речи о томе, да је макар то имала на уму, да смо макар имали наду, да имају сватања да је и то једна њихова дужност и да и то спада у политику урбанизма. Изгледа да они сватају да је питање парка, насада зеленила, питање чисто естетике и да је то за данашње прилике луксуз. Нису узели на ум да погледају своју здравствену статистику, да виде број туберкулозе код нас у Новом Саду и другим градовима, са другом политиком урбанизма. Можда би им та статистика показала у каквом размеру стоји здравствено стање грађана са омером прострства насада зеленила и паркова. Нису видели или можда незнају, да су после рата многи и многи градови и поред велике беде у којој су били и јесу сада, удвојачили прострство својих паркова. Нису видели скице и пројекте какви треба и како ће изгледати будући градови. Нису приметили, шта се и колико се прострства обезбеђује за насаде, паркове сада код стварања нових градова. Да су то све видели, све то знали, зар би дозволили, да данас Нови Сад са два пут толиким бројем становника има пет пута мање насада и паркова у поређењу са предратним Новим Садам. Ликозе и Транцамента је нестало, Каменички је парк упропашћен.

Новосађани жељни зрака и шуме још увек хрле у Каменицу. Ко не верује нека дође једне недеље у Каменицу, где ће моћи набројати преко осам хиљада Новосађана, а те податке може им дати речна пловидба која у ове дане недељом са три брода саобраћа са Каменицом једва још успева да задовољи навали Новосађана. Значи, да грађани имају потребу за тим, значи да управљачи града не би требало да се боје, да ће покретање питања парка наићи на отпор грађана, како неки сугерирају.

Крајње је време, да и проблем паркова, насада, буде сматран са стране управљача као проблем првога реда. То је насушна потреба већ данашњег Новог Сада, а да не говоримо о будућем. Решење тога проблема, грађењем парка на било којој периферији Новог Сада, изискивају много средстава и много времена, да се створи један парк потребан и достојан културног нивоа Новог Сада. Ако би се узело за парк, бивши Каменички парк, који има још доста зеленила, вековима старих дрва, положај изванредан, да се бољи не може ни замислити, има своју традицију и своју привлачивост за Новосађане већ од раније, проблем решења питања парка је једноставан и јефтин, јефтинији и бољи него што се може један парк садв засадити на било којем другом месту, без обзира да за стварање једног парка на утрини треба деценија. Јасно је сваком да никаквим жртвама се неби ни могло на ком другом месту створити нешто ни слично Каменичком парку, какав би био уз мало труда на његовом улепашњу. Каменички парк створиле су деценије и кроз дуг низ година је одржаван за парк.

Како ће Нови Сад доћи у посед парка, мислимо да је проблем другог реда, који се лако решава, ако се има воље за њега и ако се озбиљно прионе уз овај проблем. Та закони државе су стварани за добро заједнице, за добро грађана и државе. У нашим Законима има параграфа којима се у случају потребе може хористити град за добро својих грађана, а јавно мњење, мислим да ће припомоћи управу на овоме корисном послу. Овове треба што пре приступити, много времена не треба чекати, јер за пар година, на месту где је био парк, биће место од кога

се ни са каквим жртвама, веће моћи ни парк, ни било што корисно за јавност створити.

Поред израженог чуђења, што град Нови Сад није до сада радио на овоме пољу ништа, још нас више чуди, када знамо да у Новом Саду постоји дуги низ година друштво за унапређење туризма „Фрушка Гора“ која до сада није узела иницијативу у своје руке, да се нешто уради у овоме смислу. Мислимо да је и то задатак тога друштва и да има од државе припомоћ у облику концесија на првом месту зато, да унапређује места, на првом месту валда у њиховом седишту, у њеном ужем подручју. Видимо да то друштво из године у годину све више цвета, све више видимо њену иницијативу.

Али паралелно са напретком друштва за унапређење туризма опажамо да Каменица бисер Фрушке Горе, уз све већи напредак „Фрушке Горе“ све више пропада.

Жеља би нам била да овим утичемо, да се ствар овде изнесена покрене и да добијемо и град и то друштво за ту ствар. Да напишем ове ретке натерао ме утисак који је опустошени парк оставио на пицаца и жеља да се том стане на пут.

На питање Каменичког парка врати ће мо се још на овом месту. *Стари Новосађанин.*

Болести срца, живаца, бубрега и болести тварних измена лечи изванредним успехом лечилиште Слатина-Раденца.

У пролетњој сезони (од 15 маја до 30 јуна) снижене цене: Двадесет дневна потпуна опсрба по особи: стан, прехрана, купке, лечнички надзор и преглед дин. 1400.— Проспекти се добивају у свим уредима *Пушника* и код управе лечилишта *Слатина-Раденца*.

Организација пензионера

У Новом Саду оснива се организација државних и самоуправних пензионера за Н. Сад и Новосадски срез на основу одобрених „Правила Удружења југословенских пензионера за Дунавску Бановину у Сомбору“. Новосадски одбор имаће самосталан делокруг, независан од средишта у Сомбору. Својим члановима пружа двоструку помоћ, моралну у свима питањима која се дотичу пензионера и материјалну у случају смрти, дајући одмах знатну посмртнину. Чланови плаћају једанпут за свагда уписнине $1\frac{1}{2}\%$ од нето пензије, месечно чланарине по 1 динар на сваких 500 динара пензије, 1 динар за лист „Наша реч“ и од смртног случаја 10 динара. Посмртнине добива овлашћени пријемник пуних 80% од сваких 10 дин. свију чланова, нпр. 300 чланова уплате 3000 дин. овлашћени прима одмах по смрти члана 2600 дин. Ако умре жена једнога члана, члан муж прима посмртнину, и ако жена није ништа уплећивала. — Привре-

мени Одбор почео је уписивати чланове. У њему су: Мита Ђорђевић, директор Грађанске школе у п., Др. Миливој Кирић, апелациони судија у п., Михајло Шашкијевић, инспектор Министарства грађевина у п., Михајло Живковић, ппукovníк у п. Димитрије Шилић, професор у п. и Петар Окановић, учитељ у п. На последњегашаљу се потписане Приступнице на адресу: Нови Сад, Косовска ул. бр. 12. Како у Новом Саду живи преко хиљаде пензионера, то се Одбор нада лепом успеху.

ДАЛИ ЗНАТЕ, да КЊИЖАРА „СЛАВИЈА“ има све савремене КЊИГЕ?

ПЕТ НОВИХ ПРЕСУДА ПО АУТОРСКОМ ПРАВУ

Иришки Среско кривични Суд на расправи од 17 о. м. прогласио је кривом због повреде ауторског закона гостионичарку Небригић Милеву из Руме што је дана 28 августа прошле године у Иригу на слави под својим шатором и мала свирку без дозволе „Аутор-Централе“.

Кажњена је са динара 500 или 9 дана затвора у случају неутеривости, те на судски, адвокатски и остали трошак од динара 932.

Новосадски Среско кривични Суд на расправи од 19 о. м. казнио је због исте повреде гостионичарку Попноваков Мицу, код „Черкеза“ са динара 1000 или 17 дана затвора у случају неутеривости (по § 65. Каз. зак.) те на судски и остали трошак од динара 485. Пресуда је правомоћна.

Страцивски Јанка, код „Белог коња“ са казном од дин. 600 или 10 дана затвора, те трошком од динара 680.

Гложански Јованку, код „Црног Петла“ са казном од 300 динара или 5 дана затвора те трошком од 680 дин.

Печварца Тошу, проценташа код Атанацковић Душана са казном од дан. 120 или 2 дана затвора, те трошком од 680 динара.

Штампарија Душан Чампраг и Друг Нови Сад, Краља Петра улица 3.

Пролетњи и летњи ШЕШИРИ припели су модном салону Славне Спорић у великом избору. Кр. Петра ул. бр. 19

АПОЛО

Субота—недеља
Љубав с неба
MARTA EGGERTH
H. THIEMIG
Сезационална оперета.

МАЊЕ ОД ДИНАРА 100—

треbate, ако купите модерну ташну од најбоље коже код Ф. Дитриха
Нови Сад — Трг Ослобођења

Шешире актуелне и по најсолиднијој цени можете добити само код реномиране фирме

МАРА ГРЧИЋ

Тел. 30-21

МОДЕС

Тел. 30-21

Католичка порта.

Радојица М. Теофановић РАДИО-САЛОН

Пашићева 18 НОВИ САД Телефон 30-63

СТАЛНИ ИЗБОР НАЈНОВИЈИХ

PHILIPS-ових апарата

Извршни број 174-1-1933.

Објава о јавној дражби.

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102. зак. чл. LX 1881 објављује, да ће услед решења среског суда у Новом Саду бр. 13154-1930 у корист тражиоца извршења Прве Маџарске Фабрике Пољопривредних Машина а. д. из Будимпеште (кога заступа Др. Бодог Ковач адвокат) против извршеника за наплату 17.360 динара главнице и прип. на јавној дражби продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у записнику о плендби под бр. Гн 13154 из 1930 и процењене на динара 10 хиљада и то: дреш машина са пољавом и целокупним потребним прибором.

Јавна ће се дражба одржати на дан 31 маја 1933 у 9 сати пре подне у Новом Саду у Петра Кочића улица број 3, на стоваришту „Агрикола“ д. д. Нови Сад.

Нови Сад, 8 маја 1933

ЈОВАН В. СТАНКОВИЋ
судски извршитељ.

Извршни број 149-1933.

ДРАЖБЕНА ОБЈАВА.

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102. зак. чл. 60. 1881 објављује, да ће се оне покретнице, које су заплетење услед решења новосадског кр. среског суда број 12434-1932 год. у корист оверководитеља фирме Браћа Мирсављевић из Новог Сада, заступаног по адвокату Дру Купусаревић Михајлу из Новог Сада против овршеника, ради намирнења 30 динара главнице и сп. п. а процењене на 16,093 динара и то: равна мануфактурна роба, дућански намештај, вршаћа локобила, биоскопски апарат, шиваћа машина и кукуруз, на темељу решења бр. Гн. 2557-3-1932 новобечејског кр. среског суда на јавној дражби продати.

Дражба ће се одржати дана 22 маја 1933 по подне у 3 сата у Куманима, у стану дужниковом.

У Новом Бечеју, 9 маја 1933.

ЈОВАН СЛАВНИЋ
судски извршитељ

Изврш. Бр. 389/1932

Објава о јавној дражби

Потписани судски извршитељ на основу § 102 зак. чл. 60 из 1881 објављује, да ће услед решења среског суда у Н. Саду донесеног под бројем 8177/1932 у корист тражиоца извршења Југослов. Удруж. Банка д. д. из Београда (кога заступа Др. Рафаил Фанц Београд) против извршеника из Новог Сада за

наплату 11.000 дин. главнице и прип. на јавној дражби продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у записнику о плендби под бр. Гн. 12163/32 и процењене на динара 16300 и то: собна намештаја.

Јавна ће се дражба одржати на дан 20 јуна 1933 у 11 сати пре подне у Новом Саду, Доситејева улица.

Нови Сад, 11 маја 1933.

СТОЈАН ВОЈНОВИЋ
судски извршитељ.

Изврш. бр. 111/1933.

Објава о јавној дражби

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102 зак. чл. 60 из 1881 год. овим објављује да ће услед решења среског суда у Новом Саду донесеног под бројем 1746/1933 у корист тражиоца извршења Симић Алек. пуномоћ. Занатске Банке из Београда, против извршеника из Новог Сада за наплату 2000— динара лавнице и прип. на јавној дражби продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у записнику о плендби под бр. Гн. 1764/1933 и процењене на динара 7.160— и то: покућство и један радио апарат.

Јавна ће се дражба одржати на дан 30 маја 1933 у 10 сати пре подне у Новом Саду на Вашаришту, у 11 сати на Детељинари II. 56. (Мајора Вукосављевића 25.)

Нови Сад, 29 априла 1933.

БОЖА НИКОЛИЋ
судски извршитељ

* Покушајте поручити себи одело, па ће те се уверити, да ће те добити јефтино, укусно и елегантно. — Брановачки Лазар Нови Сад, Царинска улица 9.

